

PETER VERLINDEN over de valkuilen van een koninklijk bezoek aan Congo

Mwana Kitoko, een halve eeuw later

De koning mag naar Congo, zo heeft het kernkabinet beslist. Peter Verlinden levert commentaar.

Wat al ruim twee jaar in de lucht hing, zal nu toch gebeuren: koning Albert zal op 30 juni de feesten voor vijftig jaar Congolese onafhankelijkheid opfleuren met zijn aanwezigheid in Kinshasa.

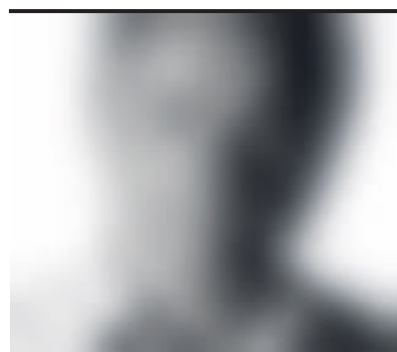
Voor president Kabila en zijn entourage ongetwijfeld een opsteker. Zijn regering krijgt de afgelopen maanden almaar meer kritiek: het aanslepende geweld in Oost-Congo raakt maar niet helemaal onder controle, er circuleren verhalen over corruptie en machtsmisbruik, de druk van de echte machthebbers in het presidentiële paleis op de goedbetaalde verkozenen in het parlement neemt toe, mensenrechtenactivisten voelen zich bedreigd... Niet meteen een fraai plaatje.

Toch blijft de Congolese regering herhalen dat zij alles doet wat in haar macht ligt om na het decennialange wanbeheer van president Mobutu het tij te keren. En het moet gezegd, op sommige plaatsen is er al een pril verschil te zien: nieuw aangelegde wegen, ziekenhuizen in opbouw, enige veiligheid op plaatsen die legendarisch geworden waren door de kindsoldaten en verkrachtingen.

Maar de weg is nog lang en de vraag is of een Belgisch koninklijk bezoek aan een feest waar niet bijster veel te vieren valt wel zinvol is.

Erkenning

Hoe dan ook zal het beeld van de Belgische koning naast de Congolese president op de eretribune voor het militaire defilé op 30 juni een impliciete erkenning betekenen voor de politieke aanpak van Joseph Kabila sinds zijn machtsovername in januari 2001. En als de Belgische diplomatie en regering het zo niet willen uitleggen, dan zullen de Congolese diplomaten en ministers er wel zorg voor dragen dat de wereld het op die manier wel moet begrijpen. Nu hebben Europese en Belgische minis-

PETER VERLINDEN

is VRT-journalist en auteur van onder meer *Weg uit Congo. Het drama van de kolonialen en Achterblijven in Congo - Een drama voor de Congolezen?*

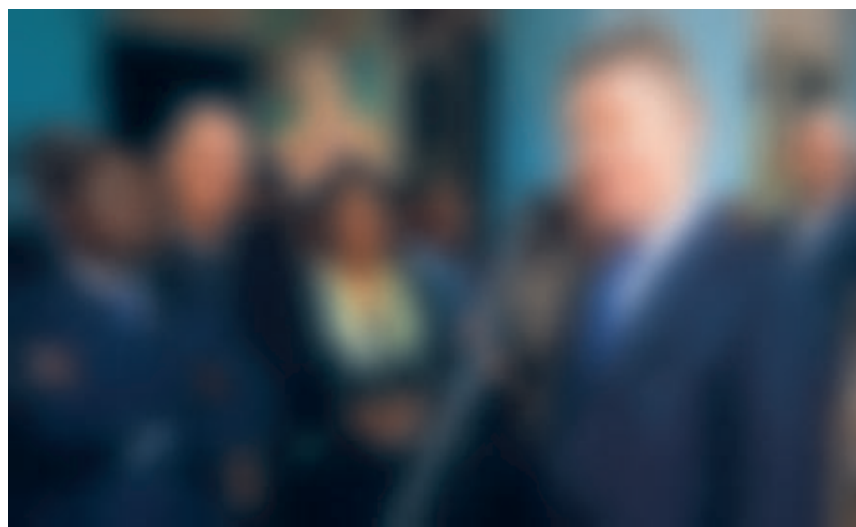
ters en koningen wel enige ervaring met het handjesschudden met Afrikaanse en andere leiders die niet uitblinken in goed bestuur of erger: de Rwandese president Paul Kagame is maar één voorbeeld dat me zo te binnenschiet.

De koninklijke raadgevers zouden er de komende maanden - het wordt een race tegen de klok - goed aan doen om te luisteren naar die enkele Belgen en Congolezen die in de cité en in de dorpen leven en weten wat er echt omgaat in het land

Vervelender is wel dat die Belgische 'waardering' voor het Congolese bestuur ook op die manier uitgelegd zal worden aan de eigen bevolking, als om te bevestigen dat wat de kwade buitenwereld durft te beweren allemaal fout is. Het kan een manier worden om de kritische stemmen binnen de lokale gemeenschappen de mond te snoeren. Daar schuilt de valkuil van het koninklijke bezoek.

Warme liefde

Tegelijk betekent dit ook een buitenspel voor de koning en de hele

■ In april 2008, op zijn bewogen 'laatste' Congoreis, kreeg Karel De Gucht een portret van koning Boudewijn naast hem, tijdens een speech in Boma.

Belgische regering. Want het Congolese volk koestert een warme liefde voor de Belgische monarchie. Die liefde is begonnen tijdens de allereerste reis van koning Boudewijn in 1955. Hij was voor

len heeft. Elk woord zal gewikt en gewogen worden: over de eigen leiders, over wat de Belgen nog willen en kunnen doen voor hen, over hun eigen verantwoordelijkheid...

Een boodschap die goed valt in Congolese oren, zelfs de vaagste belofte dat de Belgen hen willen helpen, zal slecht vallen in Belgische oren: 'Alweer geld in een bodemloze put.' Een boodschap die goed valt in Belgische oren, strenge woorden over al wat fout loopt en de aanmaning om het voortaan beter te doen, zal slecht vallen in Congolese oren: 'Alweer neokoloniale praat.'

Daar zal het dus om gaan. Niet om het feit of de koning al dan niet gaat, want dat was onvermijdelijk geworden na de presidentiële uitnodiging, wel om wat hij daar zal doen en vooral zeggen.

De koninklijke raadgevers zouden er de komende maanden - het wordt een race tegen de klok - goed aan doen om te luisteren naar die enkele Belgen en Congolezen die in de cité en in de dorpen leven en weten wat er echt omgaat in het land. Dan zullen ze snel begrijpen dat de woorden van Albert binnen vijftig jaar nog altijd zullen naklinken. Precies zoals die van zijn broer Boudewijn op 30 juni 1960. En dat waren niet meteen de best gekozen woorden.

de bevolking van Leopoldstad - excuus: Kinshasa - hun *Mwana Kitoko*, een mooie jonge knaap die ze in hun armen wilden nemen. Hij gedroeg zich ook zo en ging als eerste Belg op topniveau praten met de Congolezen zelf, in de cité. Dat is het Congolese volk niet vergeten.

In april 2008, tijdens zijn bewogen 'laatste' Congoreis, kreeg Karel De Gucht een portret van koning Boudewijn naast hem, tijdens een speech in Boma, de eerste hoofdstad van het koloniale Congo. Broederlijk omhooggehouden naast de foto van president Kabila.

De Congolese bevolking zal luisteren naar wat de Belgische koning te vertel-